

og ikke kunne give deres bud på, hvordan virksomhedsbesøgene skal tilrettelægges, hvordan uddannelsesindsatsen skal tilrettelægges, hvordan vejledningen skal tilrettelægges, og hvordan vi kan få lavet jobrotationsordninger, som jo netop er et eksempel på, at arbejdsmarkedsrådene diskuterer med hinanden, hvad vi kan gøre både for at løfte de beskæftigede på uddannelsessiden og samtidig få givet de ledige nogle nye muligheder for beskæftigelse.

(Kort bemærkning).

Lars Løkke Rasmussen (V):

Siden arbejdsministeren nu har omtalt mit medlemskab af arbejdsmarkedsrådet i Frederiksborg Amt, vil jeg da gerne tilslutte mig arbejdsministerens sidste ord om, at der sidder ansvarlige politikere og ansvarlige parter i arbejdsmarkedsrådene rundt omkring og fører en dialog. Naturligvis vil jeg gerne gøre det, og det har jeg slet ikke noget imod, for det er også ønskeligt, og det er der meget fornuftigt i.

Det, diskussionen imidlertid handler om, er, hvilke vilkår disse parter har for at føre en dialog. Hvilken indflydelse har disse parter på selve systemet? Ingen! De har mulighed for at foretage prioriteringer af politikken, men selve maskineriet – arbejdsformidlingen, de ledelsesmæssige spørgsmål, om medarbejderne arbejder effektivt eller ikke effektivt, spørgsmålet om åbningstider – har arbejdsmarkedsrådene ingen indflydelse på. Det er derfor, man kan ringe til arbejdsformidlingen i Frederiksborg Amt og opleve, at det tager 12 minutter, før telefonen bliver taget, også selv om jeg sidder i arbejdsmarkedsrådet i Frederiksborg Amt.

Det er maskinen arbejdsmarkedsformidlingen, jeg sætter til debat. Er den maskine effektiv nok, og kan den maskine blive effektiv nok med de styringssystemer, der er i dag? Jeg tror det næppe, men lad det komme an på en prøve. Det er derfor, jeg så inderligt beder om – og ikke med mistænkeliggørelsens briller på, men ud fra et oprigtigt ønske – at vi får afdækket, hvor godt eller hvor lidt godt dette system er, at vi nu får iværksat en objektiv, uvildig undersøgelse af, hvordan dette store statslige system, arbejdsformidlingen, fungerer rundt omkring i det ganske land. Det ville også være nyttigt for den diskussion, der nu skal starte i Indenrigsministeriets regi, om opgavefordelingen mellem stat, amter og kommuner.

Hvis den diskussion skal give nogen mening, når vi f.eks. snakker beskæftigelsesområde, er vi

da nødt til at have et fornuftigt grundlag at diskutere ud fra. Så jeg vil ikke mistænkeliggøre nogen, jeg vil bare have sikkerhed for min sag og få en objektiv viden.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Verner sen (S):

Det var flaskehalssituationen, vi skulle diskutere. Måske kommer vi lidt videre i diskussionen, og det kan jo ske, men det får mig nu alligevel til at sige, at jeg synes, at den kommunale indsats ofte har taget udgangspunkt i, hvad der var godt for kommunerne, hvorimod en arbejdsmarkedspolitisk indsats må tage udgangspunkt i, hvad der er godt for virksomhederne, hvad der er godt for de ansatte, og hvad der er godt for de ledige. Det er den betydelige forskel, som jeg synes der er.

Jeg synes måske, at hr. Lars Løkke Rasmussen undervurderer sig selv, når han beskriver den indflydelse, han har i et arbejdsmarkedsråd i Frederiksborg Amt. Jeg synes, det er beklageligt, at hr. Lars Løkke Rasmussen i den grad undervurderer sig selv. Jeg har selv haft fornøjelsen af at sidde som formand for et arbejdsmarkedsråd og har bestemt aldrig haft den vurdering af arbejdsmarkedsrådenes indsats, men sådan kan der jo være et lidt forskelligt syn på det.

Men som sagt synes jeg ikke, at hr. Lars Løkke Rasmussen skal undervurdere sig selv.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Det, der er afgørende for os, og det er det vel også for ministeren, er spørgsmålet om, hvordan man varetager opgaverne bedst for borgerne, og det mener vi er i rækkefølgen: borgerne og virksomhederne. Dernæst er det så et spørgsmål, hvordan vi bedst løser problemerne. Teknikker og systemer kommer klart i anden række.

Det, jeg så ikke forstod i ministerens svar, og det tror jeg ikke vi kommer længere med, er, hvorfor den statslige arbejdsformidling specielt skulle sikre, at parterne var inde i det. Parterne er jo inde i det på regionalt og på lokalt plan, og i hvert fald i øjeblikket i arbejdsmarkedsrådene er det jo på amtsligt plan. Jeg kan ikke se, hvorfor man ikke teknisk set også sagtens kunne løse det problem.

Men for os er det helt afgørende spørgsmålet om, hvordan borgerne har det bedst i denne forbindelse, og hvordan samarbejdet kan være mellem arbejdsformidlingen, de kommunale